

Tale ved lancering af Veteranpilsneren – Gundestrup Mejeri & Bryghus – 9. januar 2015 – Jakob Ellemann-Jensen, MF

Tusind tak for invitationen til at komme her og tale i dag. Jeg skulle have været ude at rejse, men kombinationen af veteraner og øl er et meget tungt argument.

Kender I det: Man er kommet hjem fra sin udsendelse. Mange oplevelser og kammeratskaber rigere. Dagligdagen herhjemme virker stadig lidt fjern. Man savner den tætte daglige kontakt til sine kammerater. Man savner følelsen af at udrette noget. Gøre en forskel. Være noget for nogen – sådan rigtigt på liv og død.

Man synes at de hjemlige problemer er petitesser. Hjemlige nyhedsudsendelser er fyldt med ligegyldige historier. Man sætter sig altid med ryggen mod væggen, så man har overblikket i rummet. Man undgår de åbne pladser, store folkemængder og børnefødselsdage med for meget skrig og skrål. Kæresten forstår ikke, hvorfor man er rastløs.

Sådan havde jeg det i hvert fald i en periode, da jeg kom hjem fra Bosnien. Det gik over. Og det gør det jo – for de fleste af os, men bestemt ikke for alle!

Hvad var det så, der kunne give lidt ro, eftertænksomhed og forståelse, når man sad der og var omringet af irritationsmomenter? Jo, det var at sætte sig ned med nogle af kammeraterne. Dele en røverhistorie og en øl. For det er jo uløseligt forbundet med hygge her i landet, at når vi er sammen og skal dunke hinanden i ryggen, mens vi griner og tænker tilbage, så vil vi gerne have en pilsner at skylle det hele ned med. Det har vi fået nu – og tak for det! Hvad mere kan man næsten ønske sig?

Nogle af de alvorligste beslutninger, jeg har skullet tage som politiker, er de, hvor Folketinget beslutter at sende soldater ud i verden for at kæmpe for fred, demokrati og frihed. Vi sender unge mænd og kvinder ud på farefulde opgaver, og vi ved, at det er med livet og førligheden som indsats.

Det er aldrig nemme beslutninger, og de er altid genstand for en grundig og kritisk debat, sådan som alvoren tilsiger. I de situationer taler vi ofte om, at vi som politikere tager ansvar, når vi trykker på den grønne knap. Ja, det gør vi, men ansvaret ophører ikke her, og vi er absolut ikke de eneste, der tager ansvar.

Der er nemlig brug for, at nogen tør at kæmpe den kamp. For privilegier som frihed, demokrati og menneskerettigheder kommer ikke ud af ingenting. De kommer, fordi der er nogen, der kæmper professionelt, loyalt og tappert for dem.

De kommer, fordi nogen tror på, at det er kampen værd, og at det er en kamp, der er værd at ofre alt for. Sådan handler I – vores soldater, vores veteraner – når I tager ud og kæmper for at sikre disse privilegier for os og for de, der ikke er ligeså heldige som os.

For mig repræsenterer vores udsendte og veteraner noget af det bedste ved Danmark. Noget af det, jeg er allermost stolt af: Vores villighed til at stille op, til at engagere os og til at tage ansvar.

Det har vi ikke altid været så gode til at værdsætte. Hverken fra Christiansborg eller fra det civile samfund. Simpelthen fordi, vi ikke forstod, hvad det handlede om. Men vi er blevet bedre! Meget bedre! Både på Borgen og udenfor, og både når det kommer til at give støtte og til at vise anerkendelse.

Gennem årene er vi i Danmark blevet bedre til at håndtere det at være en nation i krig. Hvor vi i starten følte os frem, har vi i dag en formuleret veteranpolitik, og dyrekøbte erfaringer har gjort os bedre til at håndtere vore faldne og vore sårede. I hvert fald når det kommer til de fysisk sårede. Det har været meget sværere at lære at håndtere vores psykisk sårede soldater. Her er vi bestemt heller ikke i mål endnu, men det går den rigtige vej.

Vi har fået afskaffet den tåbelige seksmåneders-regel, vi er blevet enige om penge til flere veteranhjem, vi er omsider blevet enige om en dansk medalje til alle udsendte, og der er generelt stor opmærksomhed på veteraner og vores forhold rent politisk – og det gælder fra alle sider. Det kan være, at opmærksomheden ville blive endnu større, hvis vi var flere end blot et par veteraner repræsenteret derinde, men det er jo op til jer senere på året, om der skal ændres på det...

Et initiativ, som det, I har taget her på Gundestrup Mejeri & Bryghus med at søsætte en veteranpilsner, er en fantastisk måde at signalere både støtte og anerkendelse af det mod og ansvar, som vores veteraner udviser. Støtte gennem den direkte økonomiske håndsrækning til gode formål, og anerkendelse gennem den fine kombination af veteraner og pilsner.

Øl er jo en fantastisk opfindelse. Ifølge Monrad & Rislund en opfindelse, der blev gjort ved et uheld. Uheldet bestod i, at man ikke havde opfundet det noget før.

Og faktisk er øl ikke bare noget, der relaterer sig til vores soldater, når vi skal hygge os herhjemme. Det er også med til at definere, hvem vi kæmper godt sammen med.

I efteråret havde jeg den store fornøjelse at være med som tilskuer ved Invictus Games i London, hvor Danmark høstede en sand regn af medaljer. Godt gået!

I den forbindelse havde jeg et møde med en britisk general ved deres forsvarsstab, som fortalte om det nye tiltag "the JEF" – Joint Expeditionary Force. En britisk ledet udrykningsstyrke, som kan

sættes ind i verdens brændpunkter. Deltagerlandene i denne styrke er lande, som Storbritannien har gode erfaringer med i felten.

Det er naturligvis Danmark, det er de baltiske lande, Norge og Holland. Eller som generalen benævnte dem: "The beer-drinking nations of Europe". Hans pointe var kort og godt, at erfaringen viser briterne, at lande der var gode til at brygge og drikke en øl, var også gode at gå i krig sammen med. Det er jo nyttig viden, kan man sige...

Jeg håber, at den nye veteranpilsner vil bidrage med flere ting. Dels ser jeg frem til at nyde den i selskab med mine kammerater og dele de historier, som virkelig ikke er blevet ringere henover årene.

Og dels håber jeg, at den vil bidrage til, at vi fastholder fokus på veteransagen, selvom vores engagement i verden lige nu ikke er så højt, som det har været.

Jeg håber, at ølnydende danskere vil tage veteranpilsneren til sig og servere den som en hyldest til vores udsendte og dermed være med til at passe godt på dem, der passer godt på os.

Endnu en gang tak for jeres initiativ. Tak for, at jeg måtte komme. Tak til alle jer for jeres indsats for en bedre verden.

Og så er der vist kun ét ord tilbage: Skål!